

Hoogtij

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

De meisjesmagneet

Thuiskomen

Jackie van Laren

Floogtij

Nynke komt terug naar het eiland
op zoek naar vergeving

Deel 5 in de *Eilandliefde*-serie

Nynke

ISBN 978-90-225-8877-2

ISBN 978-94-023-1411-3 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, Punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2020 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat voorafging

Nynke, de jongste van de familie Olivier, was een moeilijk hanteerbare puber. Ze was een mooi meisje en wist dat maar al te goed. Ze stond erop dat iedereen haar Yvonne noemde, ze rommelde met jongens en, waar ze kon, met drugs, ze dreef haar ouders tot wanhoop en het hele dorp sprak er schande van. Ook Mayke Ferwerda, de kok bij strandtent Grote Vis, heeft geen al te goede herinneringen aan Yvonne, die er geen problemen mee had om aan te pappen met Maykes vroegere vriendje Leon, de zoon van burgemeester De Lange, om aan wiet te komen.

Ten einde raad besloten de ouders van Yvonne haar naar Leeuwarden te sturen, naar haar tante Rimi, de strenge, kinderloze oudste zus van Yvonne's vader. Rimi zou wel raad weten met de puberkuren van dat kind...

Ruim drie jaar later heet Nynke gewoon weer Nynke. Ze heeft haar lange haar afgeknipt en haar mooiemeisjesstreken aan de wilgen gehangen, en ze is niet alleen met vlag en wimpel geslaagd voor het vwo, ze weet intussen ook wat ze wil worden: actrice. Het is haar tot haar eigen stomme verbazing gelukt om door de voorselectie van de toneelschool

in Amsterdam te komen. Alleen komt tijdens die selectiedagen aan het licht dat ze, wil ze aan die opleiding beginnen, eerst diep bij zichzelf naar binnen zal moeten kijken en vrede zal moeten sluiten met wie ze vroeger was. Haar opstandige puberzelf, waar ze zich intussen mateloos voor schaamt. Er zit niets anders op dan precies dat te doen waar ze het meest tegen opziet: de verantwoordelijkheid nemen voor al haar jeugdzonden, en zich verontschuldigen bij iedereen die ze kwaad of verdriet heeft gedaan met haar daden.

I

Leeuwarden, parel van het noorden. Wat heb ik veel van je geleerd. En van mijn tante Rimi natuurlijk, want als zij me niet na het overlijden van Wiepje, onze oudste eilander, precies op tijd bij mijn nekvel had gegrepen en zo ongeveer uit huis had gesleurd, als ze me niet op het vwo had geslingerd bij haar om de hoek en ze niet vervolgens als een havik boven op mijn schoolresultaten had gezeten, dan was ik afgezakt naar havo of lager, dan had ik mijn dagen gevuld met jongens, joints en jeugdzonden, en dan had ik nu nog niet geweten wat ik met mijn leven moest beginnen.

Niet dat ik nu al zo oud ben, met mijn negentien jaar, en niet dat ik nu wel precies weet hoe mijn leven zich verder zal ontrollen, maar ik heb mijn diploma op zak en een lust voor literatuur en een brandende passie voor toneel bij mezelf ontdekt. Dat laatste heeft ervoor gezorgd dat ik me vorig jaar nog precies op tijd heb weten in te schrijven voor de АТКА, de Amsterdamse Toneelschool & Kleinkunstacademie. Ik kan het nog altijd niet geloven, ik kan soms van pure verbazing die naam een paar keer achter elkaar hardop uitspreken.

De АТКА. De toneelschool. In Amsterdam.

Tot mijn verbazing werd ik geselecteerd voor het toelatingsexamen. Ik moest allerlei papieren invullen en een filmpje insturen, en hoewel ik mijn best had gedaan, kon ik me niet voorstellen dat het goed genoeg zou zijn. Dat het genoeg zou zijn, punt; ik had eigenlijk nog niet echt iets gedaan wat je op je cv zou kunnen zetten. Behalve het eindstuk van de middelbare school dan, maar dat, het acteren, het podium, de hele sfeer, was voor mij in ieder geval al genoeg geweest. Het was vanaf de auditie en de eerste paar stappen op de bühne in de aula meteen duidelijk voor mij.

Dit is wat ik moet doen.

Dit is waar ik mijn leven aan moet wijden.

Maar goed; ik kan dat wel zo voelen, dat wil nog niet zeggen dat andere mensen, mensen die er echt iets van weten, het op dezelfde manier zien. Misschien loop ik vrolijk te branden van passie voor het toneel en zien de professionals niet meer dan een hoopvolle houten klaas die over de planken heen en weer struikelt en zich van alles in haar hoofd haalt.

Blijkbaar kwam mijn drang toch voldoende over het voetlicht in het filmpje dat ik voor de АTKA in elkaar had geknutseld, want ik mocht komen voor de eerste auditiesdag. Ik wist niet wat ik meemaakte, ik heb die dag als in een soort droom beleefd. Het was echt alles tegelijk: helemaal naar Amsterdam, in de trein, in mijn eentje (tante Rimi zet echt geen voet over de Afsluitdijk), mijn weg zoeken daar, een nacht in het *youth hostel* in het Vondelpark waar ik natuurlijk nauwelijks heb geslapen, en dan de auditiesdag zelf.

Wat een ervaring.

Mijn hart zat in mijn keel vanaf het moment dat ik instapte op het station in Leeuwarden tot het moment dat ik de volgende dag 's avonds laat weer uitstapte; alles was zo anders.

Zo bijzonder. En alles gaf me, ook al vond ik het dood- en doodeng, alleen maar het gevoel dat ik er meer van wilde.

Toen volgde er een periode die qua intensiteit ongeveer drie *Voices of Holland* bij elkaar was, samengebald tot één maand van pure, nachtrustberovende oerstress, waarin ik nog twee keer op en neer moest, voor nog twee selectiedagen. En iedere keer het wachten, het nagelbijten, het zweten: was ik door of niet?

Daarna kwam het verlossende woord, of eigenlijk een heel rijtje verlossende woorden: je bent glansrijk door de voorselectie gekomen en mag je nu officieel aanmelden bij de opleiding.

Tweeduizend aanmelders.

Twintig toegelatenen.

En ik ben er een van; dat is toch ongelooflijk?

Zeker na die derde en laatste dag: we waren nog over met een overzichtelijk clubje van een man of vijftig; ik dacht dat ik me tot dan toe redelijk door alle opdrachten heen had weten te werken, en was niet helemaal ontevreden. En toen moest ik iets doen, iets improviseren, wat ging over loslaten. Iemand vergeven. Je pijn omzetten in iets positiefs, en meer van dat soort semitherapeutische bewoordingen, die ik daarvoor natuurlijk nog als zweverige leuterkoek zou hebben betiteld. Op dat moment zelfs nog. Maar toen, midden in de scène die we stonden te spelen, begon ik te huilen. En niet zo'n klein beetje ook; echt liters kwamen eruit. Ik ging helemaal kapot. Omdat ik voor die jongen met wie ik de scène speelde de boel niet wilde verknallen – ik wist zeker dat ikzelf er per direct uit zou liggen wegens gebrek aan controle – gebruikte ik mijn emoties dan maar in mijn spel. Wat moest ik er anders mee, nietwaar?

Helemaal leeggelopen zat ik die avond in de trein terug

naar Leeuwarden. Wat een ontgoocheling; ik wist zeker dat de opleiding binnen handbereik was geweest, maar na zo'n uitbarsting kon ik het natuurlijk allemaal wel op mijn buik schrijven. Ik maakte me geen enkele illusie. Maar tot mijn verrassing kreeg ik nog in de trein een belletje van een van de docenten die de toelatingsdagen had begeleid: hij was zodanig onder de indruk geweest van mijn spel, van het feit dat ik wat er gebeurde op een goede manier had gebruikt, had geïncorporeerd, dat hij me nog even persoonlijk wilde spreken. Hij zei dat ik nog een officiële brief zou krijgen, maar speciaal omdat hij wat ik had gedaan zo bijzonder vond, en omdat hij wel vermoedde dat ik dacht dat ik alles voor mezelf had verknald, wilde hij me alvast uit mijn lijden verlossen.

Hij zag ernaar uit om het aankomende studiejaar met me te werken.

Ik wist niet wat ik hoorde. Ik was door!

Hij stelde alleen één voorwaarde. Namelijk dat ik, voordat het studiejaar zou beginnen, de moeite zou nemen om uit te zoeken wat het was dat me zo'n geweldige huilbui had bezorgd, en dat ik ermee in het reine zou proberen te komen.

De jongen met wie ik de scène speelde is uiteindelijk niet toegelaten, dat is nog het meest verbijsterende. Ze vonden dat hij niet goed genoeg inspeelde op de situatie. Ik blijf me afvragen of ik het dan uiteindelijk niet alsnog voor hem heb verpest, maar tegelijk ben ik zo blij en trots dat ik door ben, dat het me niet lukt om er wakker van te liggen, al zou ik dat nog zo hard proberen.

Dus de grote vraag waar ik nu tegenaan zit te kijken is: (tromgeroffel...) wat moet ik in vredesnaam uitzoeken? Waar zit dat blijkbaar levensgrote, diep weggestopte gevoel,

dat maakte dat ik zo verschrikkelijk moest huilen?

Ik voel me helemaal niet zwak. Ik voel me sterk, en best wel dapper, en eigenlijk ook best stoer. Gek is dat; niet dat ik het er niet mee eens ben dat ik iets moet doen – ik kan moeilijk om de haverklap in tranen uitbarsten als ik eenmaal aan de toneelschool ben begonnen – maar ik heb gewoon geen idee waar ik moet beginnen.

Ik heb er een paar keer met tante Rimi over gepraat en haar advies was uiteraard, hoe voorspelbaar, dat ik naar de kerk moest. De kerk is voor haar echt een houvast in haar leven. Al haar vriendinnen gaan er ook naartoe, ze vinden het fijn, rustgevend en overzichtelijk. Toen ik net bij haar woonde moest ik ook steeds mee, vreselijk vond ik dat, maar het afgelopen jaar, sinds ik negentien ben geworden, mijn diploma heb gehaald en een tijdelijk baantje in de supermarkt heb, is ze gestopt met het geloof bij me te promoten als het wondermiddel dat al je problemen uit de wereld helpt.

Gelukkig maar.

Ik snap heus wel dat voor mijn tante en haar vriendinnen het geloof iets moois is.

Wie weet heeft God bestaan, wie weet ook niet, en iedereen moet natuurlijk lekker geloven wat hij of zij wil, of het nou in Jezus is of in Allah of in Boeddha of wat dan ook, maar tegelijk vind ik ook dat iedereen elkaar vrij moet laten in het uitzoeken wat voor jou persoonlijk werkt en wat niet. En ik geloof er gewoon in dat je zelf verantwoordelijk bent voor je keuzes en je daden, en dus ook voor je geestelijke rust.

Gelukkig vindt mijn tante nu blijkbaar ook dat ik groot genoeg ben om zelf uit te maken hoe ik voor mijn zielenheil wil zorgen. En dat is maar beter ook: ik ben haar in de afgelopen jaren te zeer gaan waarderen om met haar over zoiets

fundamenteels te willen ruziën. Ik wil eigenlijk helemaal niet met mijn tante ruziën: ze is streng, ja, en zo recht in de leer dat je het steil kunt noemen, maar ze is ook zorgzaam en verantwoordelijk en vasthoudend en wijs en een bron van onvoorwaardelijke steun. Ze heeft zelf geen kinderen, en ik heb intussen het idee dat ze er veel verdriet van heeft gehad dat ze nooit is getrouwd en geen gezin heeft gesticht. Met mij had ze het in ieder geval toch nog een beetje: het was een situatie waar we allebei iets goeds uit konden halen.

Alleen voor wat ik blijkbaar moet uitzoeken voordat ik aan de АТКА begin, heb ik op dit moment niet zo veel aan mijn tante. Zij weet het net zomin als ik.

Dus, wat is het nou eigenlijk?

Oké, ik schaam me nogal voor hoe ik me gedroeg toen ik vijftien, zestien was. Ik zat op het vwo in Doniawâld, ik kon door de week bij een klasgenootje logeren en haar ouders waren misschien nog wel minder streng dan de mijne; ze letten echt helemaal niet op. We konden zo'n beetje doen wat we wilden, als we maar op tijd binnen waren voor het avondeten en netjes onze groenten opaten. We hebben de meest vreselijke dingen uitgehaald.

Ik herinner me een nacht waarin we uit huis ontsnapten via de regenpijp, met wildvreemde jongens mee achter op de brommer naar een schuurfeest twee dorpen verder gingen – we waren dertien, veertien, maar ze dachten dat we zeventien waren, zo veel make-up hadden we op – en om drie uur 's morgens halfdronken weer omhoogklommen via diezelfde regenpijp. We hadden wel dood kunnen vallen.

We hebben ook een keer de valiumtabletjes van de moeder van mijn logeervriendin gepikt en op het schoolplein verkocht aan de jongens in de examenklas, die zo veel amfetamine hadden geslikt om 's nachts door te kunnen leren dat

ze niet meer konden slapen. Gierend van de lach, ook nog. Het was voor mij allemaal één grote grap, hoewel het natuurlijk eigenlijk om te huilen is dat het stiekem zo'n drugsparadijs kan zijn op zo'n school. Maar goed, er was wel meer mis daar; als mensen denken dat scholen in kleine steden veiliger zijn dan die in grote steden, nou, vergeet het maar.

Ik spijbelde sowieso meer dan dat ik aanwezig was, want toezicht op verzuim was er nauwelijks, en ik kon het niveau in eerste instantie toch nog best makkelijk bijbenen, dus wat maakte het uit? Als ik even ging zitten om te leren dan kon ik er altijd nog wel een zesje uit slepen.

2

Toen Leons vader burgemeester werd op het eiland, en het gezin De Lange er kwam wonen, begon het langzaam maar zeker steeds meer mis te gaan. Als ik in het weekend thuis was bij mijn ouders probeerde ik Leon steeds vaker op te zoeken, omdat hij bijna altijd wel wat had. Wat te roken, wat te slikken, het kon van alles zijn. En hij vroeg er niet veel voor, als ik tenminste ook iets voor hem wilde doen. Het was zo makkelijk; ik was een mooi meisje, dat wist ik, en ik gedroeg me er ook naar; ik hoefde alleen maar op een bepaalde manier te kijken, mijn hand in zijn broek te steken en even wat te frommelen, en ik had een zakje wiet te pakken waarmee ik dan heel wat leek op het schoolplein als de week weer was begonnen.

Ik dacht er niet al te veel van. Sterker nog, ik deed steeds vaker van dat soort dingen als ik iets nodig had. De slimme nerd van de school, Schelto, die nooit een meisje kon krijgen omdat hij onder de puisten zat en een idiote bril aan zijn flaporen had hangen: vijf minuten in de wc's en ik had een werkstuk geregeld. Hij kwam belachelijk snel klaar; ik hoefde hem bijna alleen maar open te ritsen, zo strak stond het arme jong. En zelfs die wiskundeleraar die had gedreigd met

een onvoldoende. Meneer Grijpstra, heette hij. Ik denk nu trouwens dat hij me gewoon doorhad en zijn kans pakte, de smeerlap; hij deed zijn naam eer aan. Hij kostte wel wat meer tijd, die vieze ouwe kerel, ik was zeker een kwartier met hem bezig. Eerste keer dat ik een lamme hand had, dat weet ik nog. Maar mooi dat ik een zes kreeg voor het proefwerk.

Het was natuurlijk een glijdende schaal, maar ik had dat zelf niet door. Ze zeggen dat een puberbrein nog niet helemaal ontwikkeld is op het gebied van risico's of moreel kompas: nou, ik kan rustig stellen dat ik weliswaar voorlijk was op sommige punten (op mijn vijftiende had ik al een schaamteloze cup c, en ik wist precies hoe ik die onder iemands neus moest houden voor maximaal effect), maar ernstig achterliep met de ontwikkeling van mijn kompas. Voordat ik het wist zat ik op mijn knieën voor Leon, en de wiskundeleraar gaf me keihard een onvoldoende toen ik dat voor hem niet deed, ook al wist ik zeker dat ik het proefwerk goed had gemaakt.

Hij benaderde me er nog zelf voor ook, de smeerlap; ik heb moord en brand geschreeuwd in die wc toen hij zijn slappe, bleke worst uit zijn broek haalde. De man schrok zich helemaal rot; hij dacht dat hij me had, maar zo makkelijk liet ik me niet in de hoek drijven. Het was een heel schandaal, hij werd ontslagen, ik kreeg psychologische ondersteuning aangeboden, samen met het nadrukkelijke verzoek om het stil te houden en de school geen verdere imago schade te berokkenen. Niemand heeft zich ooit afgevraagd wat ik überhaupt in de lerarentoiletten te zoeken had.

Misschien begon op dat moment wel mijn liefde voor het toneel, alleen wist ik toen nog niet wat het eigenlijk echt was. Ik huilde als een hysterische jonge wolf, speelde de rol van

het misbruikte meisje met verve, en genoot van het drama dat zich om me heen ontrolde. Met mij als grote ster in het midden.

Als ik er nu aan terugdenk, aan hoe ik was tussen mijn, zeg, dertiende en zestiende, dan ga ik door de grond.

Ik schaam me vreselijk.

Die arme mensen op die school, die ouders van dat meisje bij wie ik logeerde! Die wiskundeleraar ook; ja, toegegeven, hij was natuurlijk een misbruikende smiecht, maar nu is hij werkloos en wil geen school hem meer aannemen, leraren-tekort of niet. Ik had natuurlijk ook gewoon nee tegen hem kunnen zeggen; het is nou niet dat hij me met harde hand dwong tot handelingen die ik niet wilde. Ik wilde gewoon een voldoende zonder ervoor te hoeven werken, en het maakte me niet uit hoe ik die te pakken kreeg. Ik maakte gebruik van het feit dat ik mooi was, en slim, en totaal niet gehinderd door enige gêne. Pas toen die leraar het vanzelfsprekend begon te vinden, toen hij zich begon te gedragen alsof hij ergens recht op had, liet ik de boel ontploffen. Wat een ongelooflijk egocentrisch kring was ik toch al die jaren.

Mijn ouders moeten zich ook nog steeds helemaal kapot schamen voor me, dat kan bijna niet anders. En dat terwijl mijn broer het zo goed doet. Tjeerd heeft een half jaar geleden op het eiland Beppes Keuken overgenomen; nu is de snackbar helemaal van hem. En hij is maar zeven jaar ouder dan ik, moet je nagaan. Zesentwintig en zelfstandig ondernemer op het eiland; Axel van Grote Vis is er niks bij. Tjeerd heeft zo'n beetje alles, behalve een eengezinswoning met een gezin erin. Maar dat zal vast niet lang meer op zich laten wachten.

Ik durf ze niet goed onder ogen te komen, mijn ouders. En Tjeerd ook niet. Niemand op het eiland, eigenlijk; ze

weten allemaal hoe het is gegaan, hoe ik me heb misdragen, dat ik vervolgens mee moest met tante Rimi en hoe vreselijk ik me toen heb aangesteld. Alsof ik werd gedeporteerd naar een concentratiekamp, zo heb ik gebruld, helemaal tot op de boot. Iedereen weet dat natuurlijk nog, en wat zullen ze genuïfd hebben. O, als ik zou kunnen vermijden dat ik er ooit nog voet aan wal hoeft te zetten, dan zou ik die kans echt meteen met beide handen aangrijpen, want alleen al de gedachte aan bij mijn ouders langsgaan beneemt me bijna de adem. Vreselijk. De blikken van al die mensen, dat begint natuurlijk al in de haven op de wal. Iedereen kent iedereen, alles is bekend, iedereen weet hoezeer ik een mislukking en een teleurstelling voor de familie Olivier moet zijn.

En toch, dat is het gekke, vind ik de gedachte dat ik nooit meer terug zou kunnen naar het eiland ook onverdraaglijk. Het zijn toch mijn roots. Ik ben er geboren. Ik geloof niet dat ik er oud wil worden, en dat is natuurlijk ook niet te rijmen met mijn beroepskeuze, maar in ieder geval zou ik er wel naar terug willen kunnen zonder dat ik ineenkrimp bij de gedachte alleen al.

Zou mijn ongecontroleerde huilbui te maken hebben met die schaamte? Het voelt eigenlijk niet als iets om over te huilen, als ik er zo over nadenk; het voelt als iets wat ik aankan, wat ik kan onderdrukken en onder controle houden. Ik overbluf mijn schaamte met opgeheven hoofd, ik ga naar Amsterdam om aan de АТКА te studeren, ik zal ze allemaal wel eens wat laten zien.

Inmiddels heb ik mijn mooie lange haar afgeknipt tot een soort rattenkopje, en heb ik mijn lenzen verruild voor een bril waar Schelto trots op zou zijn. Ik draag geen shirtjes en truitjes met diepe décolletés meer en ik zet niet langer mijn borsten in als ik iets gedaan wil krijgen. Ik werk voor mijn

successen. Ik lees alles wat los en vast zit en ik werk aan mijn vocabulaire en mijn uitspraak; ik wil niet als een onhandige provinciaal aan mijn eerste studiejaar beginnen, natuurlijk. Mijn tante noemt me af en toe plagend een wandelend woordenboek, maar ik merk aan alles dat ze het wel heel goed van me vindt dat ik zo mijn best doe. Al vindt ze het geloof ik ook wel een beetje spijtig dat ik mijn haar heb afgeknipt en dat ik altijd op Doc Martens loop.

Mannen heb ik afgezworen, ik wil er niets meer mee te maken hebben. Het zijn eigenlijk allemaal een soort beesten die je met een beetje seks, of vaak zelfs alleen al de belofte van een beetje seks, kunt laten doen wat je wilt. Er zit er volgens mij niet een bij die iets van inhoud heeft. Die echt iets te melden heeft, die in staat is tot gevoel. Tot liefde.

O jee, nou begin ik alweer te huilen. Wat is dat toch met mij? Zo loop ik rustig naar huis vanaf mijn werk, na te denken over mijn opdracht van die АТКА-docent, zo loop ik te grienen als een sukkel. Midden op straat. En niet alle mannen zijn beesten: Tjeerd is geen beest, en mijn vader ook niet. En op het eiland zijn er nog wel een paar te noemen van wie ik honderd procent zeker weet dat het geen beesten zijn, zelfs al hebben ze zich misschien vroeger wel een beetje misdragen. Axel, en Vincent, en Cam, die lui van Grote Vis; ik keek altijd stiekem ontzettend tegen ze op, en ze hadden op een gegeven moment ook nog een band opgericht, zo cool... Ik wou dat ik zulke vrienden had gehad, dan was ik me vast niet zo idioot gaan gedragen.

O! Ik mis het eiland gewoon zo ontzettend, ik wil eigenlijk daar zijn, bij mijn ouders, en alles wat me vertrouwd is; ik wil daar mijn zomer doorbrengen voordat ik naar Amsterdam verhuis voor wie weet hoe lang. Ik heb verdorie nog niet eens een kamer, en het zal me ook zeker niet meevallen

om er een te vinden. Ik ben aan het sparen, maar als ik de kamerprijzen zo bekijk, dan kan ik misschien net een half jaar huur betalen...

Terwijl ik, betraand en trillend, de sleutel in het slot steek, lijken mijn plannen me ineens ondoenlijk. Daar sta ik nou, met mijn stoere praat en mijn afgeknipte haar en mijn grootheidswaanzinnige dromen. Amsterdam, de toneelschool, actrice worden, ha. *Ze zien me aankomen.*

Tante Rimi doet de deur voor me open; ze had me blijkbaar al gezien. ‘Och kind toch, kom gauw binnen, wat is er gebeurd?’ zegt ze bezorgd, en ze geeft me een van haar bottige, maar toch warme omhelzingen. ‘Ik maak gauw een kopje thee, ga maar lekker even zitten, droog je tranen, en vertel me precies wat er aan de hand is.’

Het blijft wonderbaarlijk hoeveel troost er van een kopje thee uit kan gaan. Ik was altijd fan van *The Mentalist* – omdat ik ook wilde kunnen hypnotiseren; ik stelde me dan voor dat ik zelfs zonder seks iedereen alles voor me kon laten doen – en die hoofdpersoon dronk ook de hele tijd thee. Hij zei dan: *tea is a hug in a cup*. Onzin, natuurlijk, leuk voor op *memes*, maar verder...

Een beetje gelijk heeft hij bij nader inzien eigenlijk wel.

Ik voel het verdriet, de onzekerheid, die hele rare mix waar ik van moest huilen, alweer een beetje zakken terwijl de damp van het kopje af slaat, tegen de huid van mijn gezicht.

‘Zo, nou, vertel,’ zegt tante Rimi, die tegenover me komt zitten met haar eigen kopje thee. Ze is meestal een vrouw van weinig woorden.

Hortend en stotend probeer ik aan haar uit te leggen hoe mijn gedachten eruitzagen toen ik begon te huilen, en als ik

eenmaal ben aangeland bij het eiland, en hoe graag ik zonder schuld- en schaamtegevoel terug zou willen kunnen naar mijn ouders, mijn geboortedorp, dan stromen de tranen alweer. Ze stromen nog iets harder als ik haar vertel dat ik als de dood ben dat ik er niks van terecht ga brengen in Amsterdam, maar dat wuift ze weg.

‘Nynke, lief kind, stel je toch niet zo aan. Ik snap best dat je momenten van onzekerheid hebt; dat zal nog wel vaker voorkomen. Maar ik heb in ieder geval een rotsvast geloof in je. Ik weet wat je kan, als je jezelf er maar eenmaal toe zet; ik weet hoe intelligent en creatief en bijzonder je bent. En hoe mooi, al doe je nog zo je best dat op dit moment te verbergen. Ik vind dat wat je daarvoor zei eigenlijk veel belangrijker.’

‘Wat, over het eiland?’

‘Jazeker. Je praatte er snel overheen, dat hoorde ik heus wel. Je doet altijd wel heel stoer alsof je je jeugd achter je hebt gelaten, blik vooruit et cetera, maar volgens mij zit daar voor jou de echte pijn. Het echte probleem. Je voelt je afgesneden van je wortels, en geloof me, dat is een gevoel dat je niet mag negeren.’

‘Maar wat moet ik dan dóén?’ roep ik wanhopig uit. ‘Ik kan toch niet gewoon teruggaan en, weet ik veel, sorry zeggen, en verwachten dat het dan over is? Het zit toch allemaal veel te diep, ik heb toch veel te veel kapotgemaakt?’

‘Waarom zou je dat niet kunnen doen? Vergeving is een van de krachtigste eigenschappen van de mens, en berouw is louterend.’

‘Alsjeblieft, tante Rimi, even geen kerkpraat,’ zeg ik zachtjes.

‘Dat is geen kerkpraat, Nynke, dat zijn universele waarden. Als je berouw hebt over je zonden, of laat ik zeggen,

spijt van je fouten, en je zegt sorry, dus je vraagt vergiffenis, dan zul je zien dat je dat ook negen van de tien keer krijgt. Het is de enige manier om iets af te sluiten, om verder te kunnen zonder die last op je ziel. Voor zowel jou als de ander. Het geloof kan je daarbij helpen, omdat het iets is om je aan vast te houden, maar het is helemaal niet per se nodig om het principe te laten werken, hoor. Mensen doen het de hele tijd, met of zonder geloof, voor grote en kleine dingen.'

Ik moet daar toch even over nadenken.

'Dus volgens u moet ik gewoon teruggaan naar het eiland en sorry zeggen?'

Mijn tante knikt me bemoedigend toe.

'Tegen wie dan allemaal? Ik kan toch moeilijk tegen het hele eiland sorry zeggen? Bij iedereen aanbellen en zeggen: hallo, ik ben Nynke Olivier, weet je wel, het zusje van Tjeerd, dat meisje dat zich Yvonne liet noemen omdat ze heel wat van zichzelf dacht? Sorry dat ik me als een idioot heb gedragen. Nou, dáág! Dat kan toch helemaal niet?'

Mijn tante lacht zachtjes. 'Je bent een geboren actrice, dat zie ik iedere keer weer. Maar kijk maar in je hart, kijk eens echt goed, en dan zie je precies tegen wie je allemaal sorry moet zeggen.'

'In ieder geval tegen de ouders van Bente, in Doniawâld. Bente bedacht de nodige ongein, maar ik had er ook een handje van. Die arme mensen weten nog niet half wat we allemaal hebben uitgevreten, volgens mij.'

'Nou, bel ze op, zou ik zeggen. Dan stap je onderweg naar het eiland uit de bus, drink je een kop koffie met ze en zeg je dat het je spijt. En dan ga je door.'

Mijn tante laat het allemaal zo makkelijk klinken. Alsof het niks is. Ik krijg het bloedheet bij de gedachte alleen al.

'Vooruit, kind, maak maar gewoon een lijstje, en dan ga je

meteen dit weekend. Pak de koe bij de horens; hoe langer je erover piekert, hoe groter en griezeliger het wordt.’

‘Maar ik ben ingeroosterd bij de supermarkt, dit weekend,’ sputter ik nog.

Mijn tante geeft me een blik, die beruchte blik die me toen ik net bij haar woonde steeds weer in het gareel dwong. Nu vind ik die blik niet meer zo beangstigend, nu ik hem meer zie voor wat hij waard is. Niet zeuren, zegt die blik, je kan het. Dus doe het dan ook gewoon.

Ik sta op, leg even mijn hand op haar schouder en vertrek naar mijn kamer; ik heb een lijstje te maken en een paar belletjes te plegen.

Verontschuldigen, schrijf ik boven aan mijn lijstje.

Doniawâld

*Bente Miedema – voor alle keren dat ik een idioot, stom, onverantwoordelijk plan bedacht waar ik Bente in meesleep-te.

*Meneer en mevrouw Miedema – voor het feit dat ik hun gastvrijheid heb misbruikt en een slechte invloed op hun dochter heb gehad.

Eiland

*Papa en mama en Tjeerd – lijkt me duidelijk.

*Meneer en mevrouw Ferwerda – ik heb zo vaak een chocoladereep gepikt in de supermarkt, het is echt te erg voor woorden.

*Mayke Ferwerda – zij was Leon de Langes officiële vriendin toen ik een beetje met hem rommelde; hoewel hij het volgens mij met iedereen deed die lang genoeg stilstond als hij aan de wal was. Wat een stomme jongen was dat eigenlijk; tegen hem ga ik echt geen sorry zeggen. Maar misschien wel tegen zijn ouders.

*Burgemeester De Lange en mevrouw De Lange, dus.

*Tjerk, van de reddingsbrigade, omdat we een keer onder het dekzeil van de boot zijn gaan zitten om te blowen en er een rommel van hebben gemaakt.

*Dokter Ellen, omdat ik toen ik een keer met een ontstoken vinger bij haar was, in een weekend, een bijna leeg receptenbloknootje van haar bureau heb gepikt, zodat ik daar 'briefjes van de dokter' van kon maken voor school. Ze keken toch niet naar het adres.

*Siets, van de veerboot, omdat ik een keer tegen hem heb gescholden; ik weet niet eens meer waarom.

Zuchtend leg ik mijn pen neer. Ik moet het hele eiland langs, er zit niks anders op; als ik lang genoeg nadenk is er bijna niemand tegen wie ik me niet ooit op de een of andere manier heb misdragen.

3

Met een bescheiden weekendtasje sta ik op de bus te wachten, een stevig tante Rimi-ontbijt achter de kiezen.

‘Je moet goed eten voordat je zoiets moeilijks gaat doen,’ zei ze ernstig, en ik heb dus braaf opgegeten wat ze me voorschotelde, maar het ligt me nu wel als een steen op de maag. Ik heb nog maar een kop koffie gehaald in het station; die smaakt eigenlijk meer naar warm water met een soort vage hint van koffie, maar het helpt wel een klein beetje om dat ontbijt een paar millimeter verder te laten zakken.

Jee, wat ben ik zenuwachtig. Minstens net zo erg als toen ik naar Amsterdam ging voor de auditiesdagen van de toneelschool, maar toen ging ik in ieder geval nog iets doen wat ik leuk vond. Nu ga ik iets doen... Ja, nu ga ik denk ik het engste doen wat ik ooit van mijn leven heb gedaan.

Terwijl ik, inwendig bibberend, in de bus stap, bedenk ik me dat het eigenlijk ook wel passend is: ik heb zo veel schade aangericht door onverantwoord en zonder oog voor gevaar achter van alles aan te rennen: mijn eigen plezier, of genot, of puur het oppermachtige gevoel dat ik mijn zin kreeg. Nu ik dat allemaal moet gaan repareren voel ik pas de angst die ik eigenlijk toen had moeten voelen. Alsof de vrees waarvoor